

Arrest

nr. 64 639 van 12 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten, soenniet van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn van Musayyib (Zuid-Irak) en geboren te zijn op 16 september 1974. Nadien zou u in de Duriënwijk in Bagdad hebben gewoond. U zou ongeveer tot dertienjarige leeftijd school hebben gelopen, maar uw zesde leerjaar van de lagere school niet hebben afgewerkt. In 1999 trouwde u met uw man (O.D.A.) die van Musayyib afkomstig was en u vestigde zich daar ook samen met hem. Uw man werkte als automechanicien en repareerde ook auto's van politieagenten. In 2007 bent u voor twee à drie maanden in een boekenhandel in Musayyib gaan werken. Volgens uw verklaringen werden u, en uiteindelijk ook uw man, bedreigd omdat u informatie zou hebben doorgespeeld aan de politie tijdens uw werk in die boekenhandel.

In 2007 zijn jullie naar de Dorawijk in Bagdad gevlucht omwille van de dreigbrieven die jullie ontvingen in Musayyib. Ook hier ontvingen jullie een dreigbrief, jullie auto werd beschoten en er werd een aanslag met een bermbom op jullie huis gepleegd. Na drie maanden verhuisden jullie daarom naar Mashtal, Bagdad. In Mashtal bleven jullie wonen tot een maand voor uw vertrek uw man verdween. U besloot dan alleen uit Bagdad te vertrekken en deed dit op 30 juni 2010. U kwam in België aan op 20 juli 2010 en vroeg 22 juli 2010 asiel aan.

Naast uw originele identiteitskaart en nationaliteitsbewijs legde u ter staving van uw asielaanvraag verschillende originele documenten voor: drie dreigbrieven, een klacht en PV van de beschieting in de Khaliedj wijk, drie foto's van uw beschadigde auto. Verder bracht u ook nog kopieën aan van uw huwelijksakte en een medisch attest in verband met uw problemen met de schildklier.

B. Motivering

Na uw gehoren bij het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat. Er kan immers weinig geloof worden gehecht aan uw beweerde problemen ten gevolge van uw tewerkstelling in Irak. Dit omdat enerzijds uw verklaringen weinig overtuigend zijn, anderzijds zijn er verschillende inconsistente elementen die dienen opgemerkt te worden.

Allereerst kan er ernstig worden getwijfeld aan het feit dat u werkelijk bij de boekhandel hebt gewerkt. Zo legt u geen enkel begin van bewijs in verband met uw tewerkstelling voor. Dit zou nog door de vingers kunnen worden gezien, ware het niet dat u zich op verschillende momenten tegensprak over de tijd dat u in de boekwinkel werkte. Gezien het uw enige uitgevoerde werk betrof en dat u beweert dat al uw problemen hierdoor zijn ontstaan, kan toch worden verwacht dat u hierover precieze informatie zou kunnen verschaffen. U verklaarde echter enerzijds dat u daar slechts twee à drie maanden werkte (CGVS-1 p.7), nadien zou het om vier à vijf maanden gegaan hebben (CGVS-2 p.4). Op DVZ verklaarde u dan weer dat u de laatste twee jaar als verkoopster in een boekhandel werkte. Bovendien waren uw verklaringen over uw werkzaamheden ook weinig overtuigend. Zo kende u geen merken van de zaken die u verkocht, wist u niet wie de leveranciers waren of waar de goederen juist vandaan kwamen (CGVS-2 p.6). Verder antwoordde u ook eerder ontwijkend op de vragen over de titels van boeken die u het vaakst verkocht en over bepaalde boeken die u niet verkocht (CGVS-2 p.6). Uw verklaringen dat u in de boekhandel zou hebben gewerkt zijn dan ook weinig overtuigend.

Ten tweede. Wat er ook van moge zij, u kunt niet aannemelijk maken dat en waarom precies u zou worden geïdentificeerd vanwege zeggende verklikking bij de politie. Gevraagd waarom zij u daarvan zouden verdenken, antwoordt u enkel dat er veel politieagenten over de vloer kwamen bij de boekwinkel. Maar uit uw verklaringen blijkt dat u zelf geen contact met de politie (CGVS-1 p.11-12). Het is tevens opmerkelijk dat nergens uit uw verklaringen blijkt met wie van de terroristen u dan wel contact zou hebben gehad, of wie van hen u dan mogelijks wel zou hebben verklikt bij de politie.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen tijdens het tweede interview op het CGVS dat uw baas steeds alles regelde wanneer de politie langs kwam, u moest hen gewoon vriendelijk groeten. U verklaarde dat uw baas vrijdagmiddag alleen de winkel openhield en dat hij dagelijks in de winkel passeerde (CGVS-2 p.5). Dit is volledig tegenstrijdig met uw eerdere verklaring dat hij niet dikwijls in de winkel kwam (CGVS-1 p.20). Bovendien blijft u vrij vaag over wat uw baas precies regelde met de politie. Wanneer er naar details wordt gevraagd houdt u het bij "geheime documenten" (CGVS-2 p.5). Indien u werkelijk omwille van de komst van de politie problemen zou hebben gekend, mag toch op zijn minst verwacht worden dat u het hierover met uw baas zou hebben gehad en dat u meer informatie zou trachten te bekomen. Bovendien is het merkwaardig dat uw baas, die wel contacten had met de politie, dan geen problemen zou hebben gekend (CGVS-1 p.20). Ook is het merkwaardig dat u niet meer geïnformeerd hebt hoe het met uw baas en zijn winkel was (CGVS-2 p.10) omdat u op deze manier immers beter zou hebben kunnen inschatten waarom u zou worden geïdentificeerd door de terroristen.

U verklaarde tevens dat uw collega niet bedreigd werd omwille van het doorspelen van informatie aan de politie (CGVS-2 p.9), maar klaarblijkelijk waren er andere redenen om haar te viseren. Het is bevreemdend dit te moeten vaststellen, aangezien zij in de zelfde situatie verkeerde als u (ze was verkoopster), maar zij langer in de zaak gewerkt heeft dan u. Daarenboven wordt in de dreigbrieven, die trouwens allen aan uw man gericht zijn, totaal geen melding gemaakt van het doorspelen van informatie aan de politie, toch bent u hiervan overtuigd aangezien u of uw man met niemand anders problemen hebben (CGVS-2 p.11). Dit kan niet worden aanzien als een plausible reden voor uw veronderstelling.

Omwille van bovenstaande redenen wordt besloten dat u niet kan aangeven dat u zou worden geïdentificeerd door terroristen omwille van een vermeende verklikking bij de politie.

Ten derde, als u al problemen zou hebben ondervonden met terroristen, blijft u alsnog opmerkelijk inconsistent hieromtrent. Zo is het opmerkelijk hoe u er tijdens uw tweede gehoor ineens bijhaalt dat de bedreigingen te maken zouden kunnen hebben met uw eerbaarheid. U haalde aan dat u

er omwille van onder andere uw haardracht, het feit dat u buitenshuis werkte et cetera werd van verdacht de religieuze regels niet te respecteren (CGVS-2 p.8, 12). De manier waarop u dit terloops aanhaalt, in combinatie met de persistentie waarmee u bleef volhouden dat de bedreigingen te maken hadden met de bezoeken van de politie in de boekhandel, maken deze bewering weinig geloofwaardig. Daarbovenop spreekt u zich tegen wat betreft de data van uw problemen. U verklaarde immers bij DVZ dat de incidenten (dreigbrief, bembom en beschieting auto) in 2007 plaatsvonden, dat u dan bent gestopt met uw werk en in 2008 naar Dora verhuisde. Op het CGVS verklaarde u daarentegen dat u reeds in 2007 naar Dora verhuisde en dat de aanslagen (beschieting en bembom) daar plaatsvonden. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, zei u gewoon dat het niet in 2008 was dat u verhuisde naar Dora (CGVS-2 p.17). Wat datums betreft bleef u trouwens over het algemeen steeds erg vaag, de enige volledige datum die u aangaf was deze van de beschieting, die op de klacht en PV vermeld staan (CGVS-1 p.8). Bovendien haalde u bij het doorvragen verschillende keren aan dat u niet zeker was over uw antwoord, u koppelde dit soms ook aan uw schildklierproblemen (o.a. CGVS-1 p.3, 10, CGVS-2 p.3, 9, 13, 15, 16). Het medisch attest dat u hierover binnenbracht maakt hiervan echter geen melding. Dit kan dan ook worden opgevat als een gebrek aan medewerking.

U legde tevens tegenstrijdige verklaringen af over de manier waarop u bent te weten gekomen wat er met uw collega gebeurd was. De ene keer verklaarde u dit van de terroristen zelf gehoord te hebben (CGVS-1 p.12). De andere keer zei u dit van mensen uit de buurt te hebben gehoord (CGVS-2 p.8). Nog opmerkelijker is dat u eerst verklaarde dat ze eind 2007 werd vermoord (CGVS-1 p.12), maar nadien verklaarde u dat u het pas bent te weten gekomen vlak voor uw vertrek uit Irak en dat het ook kon zijn dat het dan pas gebeurd was (CGVS-2 p.9-10).

Het feit dat u al sinds 2007 problemen zou hebben en toen al besliste om Irak te verlaten (CGVS-1 p.11), maar nog tot 2010 in Irak bent gebleven met als enige reden dat u niemand betrouwbaar vond om de overtocht te maken is weinig overtuigend met betrekking tot de gegrondheid van uw vrees.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

U verklaarde opgegroeid te zijn in Bagdad, maar bent geboren in Musayyib. Later hebt u uw banden met het Zuiden terug aangehaald. In 1999 huwde u immers met uw man die van daar afkomstig was en ging u daar ook terug wonen. Volgens uw verklaringen hebt u zelfs in Musayyib gewerkt en hebt u daar nog een oom. Het is enkel in de laatste periode dat u in Irak was dat u onafgebroken in Bagdad verbleef. U heeft dus een duidelijke band met Musayyib.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Iraakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB inzake "Irak" - " Actuele veiligheidssituatie in Centraal-en Zuid-IRAK dd. 20 mei 2010). De daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende (ogenblik waarop een akkoord werd bereikt tussen het Mehdi-leger en de Iraakse overheid), bleef doorgaan in 2009. In 2010 was het aantal veiligheidsincidenten over het hele Iraakse grondgebied in de periode vlak voor de verkiezingen op haar laagste peil sinds vijf jaar en dit ondanks de verhoogde politieke spanning en een aantal belangrijke bomaanslagen o.a. in Bagdad in de aanloop naar de parlementsverkiezingen van maart. Na de verkiezingen zorgde de politieke impasse wel voor grotere onzekerheid en is het geweld vooral in de hoofdstad Bagdad en omgeving gestegen.

Het geweld in Irak neemt verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard. Een tweede type van geweld dat heel vaak voorkomt zijn beschietingen ("drive-by-shootings", schietpartijen tussen rivaliserende groepen of tussen troepen/politie en opstandelingen). Daarnaast komen ook kidnapping, mortier- en raketaanvallen en de vernietiging van infrastructuur regelmatig voor (zie bijgevoegde SRB inzake "Irak" - " Actuele veiligheidssituatie in Centraal-en Zuid-IRAK dd. 20 mei 2010). De algemene veiligheidssituatie is verbeterd, maar de geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal erg verschillend. In de vijf Centraal-Iraakse provincies blijft de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch. In de Zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag.

De situatie in de zuidelijke gebieden van Irak is relatief stabiel. In het zuiden is het aantal burgerslachtoffers sinds midden 2008 erg gedaald. Ondanks de verbeterde veiligheidssituatie

doen sjiitische militante groepen in het zuiden wel een poging om hun netwerken er terug op te bouwen, wat blijkt uit aanslagen die er nog in beperkte mate plaatsvinden. Er zijn echter geen berichten dat het aantal aanslagen opmerkelijk zou zijn gestegen in het Zuiden van Irak sinds januari 2010. Wel werden er op 10 mei 2010 vermoedelijk door Al Qaeda een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarvan enkele aanslagen in het Zuiden die gericht waren op sjiitische burgers. Toch hebben de terreurgroepen die verantwoordelijk zijn voor deze aanslagen veel minder slagkracht dan in het verleden en kan de globale veiligheidssituatie in het Zuiden nog steeds als relatief stabiel worden omschreven.

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de Zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers van april 2009, p. 18 – p. 21). Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de Zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U komt uit de stad Musayyib in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie relatief kalm is. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Musayyib in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Musayyib aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat zij de appreciatie van uw asioldossier kunnen wijzigen. De originele identiteitskaart en nationaliteitsbewijs wijzen er op dat u inderdaad afkomstig bent van Irak, wat hier niet in twijfel wordt getrokken. Aan de overige documenten (dreigbrieven, klacht en aangifte) kan slechts geloof worden gehecht in deze gepaard gaan met coherente en geloofwaardige verklaringen, wat hier allerminst het geval is. Met betrekking tot de foto's, deze geven inderdaad een beschoten auto weer, het is echter onmogelijk om te bepalen of dit om uw auto gaat of wanneer, in welke omstandigheden en door wie deze is beschoten. Het medische attest verklaart dat u schildklierknobbeltjes hebt, maar zegt verder niets over de implicaties daarvan. Het brengt dus niets bij met betrekking tot uw asielrelaas. Hetzelfde geldt voor uw huwelijksakte.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”. Zij citeert artikel 1 van het Verdrag van Genève van 1951 en past de elementen in dit artikel, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, alsmede naar rechtsleer van D. Vanheule en UNHCR, toe op haar situatie.

Verzoekster stelt steeds te hebben verklaard dat zij twee tot drie maanden in een boekenwinkel werkte. “*De foutieve informatie is ongetwijfeld te wijten aan een incorrecte vertaling door de tolk*”. Voorts antwoordde zij niet ontwijkend op de vragen. Zij werkte op de afdeling schoolbenodigdheden en haar verklaringen betreffende haar werk zijn duidelijk. Zij was verkoopster van schoolgerief, niet van boeken, zodat het niet verwonderlijk is dat zij geen titels van boeken kan geven. Dat zij geen namen kent van leveranciers is evenmin verwonderlijk; zij had hiermee geen contact en het was de eigenaar van de winkel die de goederen inkocht.

Verzoekster benadrukt dat zij vals werd beschuldigd van het doorgeven van informatie aan de politie. Er kwamen veel politieagenten over de vloer in de boekenwinkel en er dienden documenten te worden gekopieerd. De terroristen moeten hebben gedacht dat zij op de hoogte was van hetgeen met de agenten werd besproken. Haar baas had via mensen in de buurt gehoord dat zij verhalen doorgaf aan de politie. De geruchtenmolen deed zijn werk en dit leidde tot de onterechte beschuldiging.

Dat zij slechts tijdens het tweede gehoor aanhaalde dat de bedreigingen te maken konden hebben met haar eerbaarheid is te wijten aan de vraagstelling. Tijdens het tweede gehoor werd gevraagd naar de reactie van haar baas en het was hij die verzoeksters problemen in dit kader plaatste. Tijdens het eerste interview werd niet naar de reactie van haar baas gevraagd. Verzoekster vergat dit op het einde aan te vullen doch na een intens gehoor van meer dan drie uur kan haar dit niet worden verweten.

Verzoeksters collega werd vermoord omwille van de beschuldiging dat zij geen rechtschapen vrouw was. Zo hoorde verzoekster dit van andere mensen. De vermeende tegenstrijdigheid over hoe zij dit vernam is ongegrond. Dat zij hiervan telefonisch op de hoogte werd gebracht door de terroristen sluit niet uit dat zij dit eveneens vernam van mensen in de buurt. Voorts werd zij met deze tegenstrijdigheid tijdens het gehoor niet geconfronteerd.

Verzoekster stelt dat haar ten onrechte een gebrek aan medewerking wordt verweten. Zij heeft haar volledige medewerking verleend bij de verhoren en heeft zo volledig en duidelijk mogelijk geantwoord op de vragen. Zij is echter niet goed in het onthouden van data. Zij heeft veel meegemaakt en heeft medische problemen. De medicatie die zij neemt heeft een negatieve impact op haar geheugen. Aan het begin van het gehoor wordt aan de kandidaat-vluchteling stevast gezegd dat het beter is te zeggen dat men iets niet weet dan om iets te verzinnen of te gissen naar het antwoord. Dat verzoekster niet antwoordde betreffende de data kan niet tot het verwijt van een gebrek aan medewerking leiden.

Verzoekster heeft van 2007 tot 2010 geen rust gekend, voelde zich nergens veilig en durfde niet meer buiten te komen. Voor een vrouw alleen is het niet evident om het land te ontvluchten.

Verzoekster is afkomstig van Irak. Zij is een soennitische moslim die opgroeide in Bagdad. Zij woonde slechts een tijdje in Musayyib. Verzoekster wordt in haar land bedreigd. Zij wordt vals beschuldigd van het doorspelen van inlichtingen aan de politie. Daarnaast wordt haar waarschijnlijk verweten dat zij zich niet gedraagt volgens de religieuze regels. Het sektarisch geweld is in Irak nog niet onder controle.

Verzoekster kan de bescherming van de autoriteiten niet invoeren aangezien deze niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoekster brengt niet het minste begin van bewijs bij ter adstructie van haar beroepswerkzaamheden in een boekenwinkel, en dit ondanks dat deze tewerkstelling de rechtstreekse aanleiding zouden hebben gevormd voor haar problemen en de vlucht uit haar land van herkomst.

De commissaris-generaal motiveert op grond van de stukken van het dossier bovendien met recht dat verzoekster omtrent deze beroepswerkzaamheden tegenstrijdige verklaringen aflegde. In de vragenlijst gaf zij aan: *“Laatste twee jaar werkte ik als verkoopster in een boekhandel”* (administratief dossier, stuk 16, vragenlijst, p.1). Bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) verklaarde zij tijdens het eerste gehoor: *“Ik heb gewerkt in 2007 voor 2 of drie maanden (...)”*. Vervolgens zouden de incidenten zich hebben voorgedaan en zou zij zijn vertrokken (administratief dossier, stuk 8, p.7). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS gaf zij aan: *“Begon daar te werken in 2007, ik werkte er ongeveer 4 à 5 maanden”* (administratief dossier, stuk 4, p.4). Even verder preciseerde zij nogmaals: *“Drie maanden nadat ik ben beginnen werken daar, beginnen die problemen, ik ben nog een maand blijven werken... (...)”* (*ibid.*, p.7). Verzoekster tracht het voorgaande toe te schrijven aan vertaalproblemen doch beperkt zich ter zake tot de blote en louter algemene bewering: *“De foutieve informatie is ongetwijfeld te wijten aan een incorrecte vertaling door de tolk”*. Zij laat na dit aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken. Verzoekster verklaarde tevens de tolk die

haar bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bijstond bij het invullen van de vragenlijst goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen de tolk. Zij ondertekende de vragenlijst, nadat deze aan haar werd voorgelezen in het Arabisch, voor akkoord en bevestigde uitdrukkelijk dat de hierin opgenomen verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (administratief dossier, stuk 16). Bij de aanvang van het eerste gehoor bij het CGVS werd aan verzoekster gevraagd of zij de tolk begreep en werd verduidelijkt dat eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – gemeld moesten worden. Zij gaf eenduidig aan de tolk goed te begrijpen. Voorts formuleerde zij geen opmerkingen inzake de vertolking bij de DVZ wanneer haar werd gevraagd hoe het verloop aldaar was (administratief dossier, stuk 8, p.1-2). Noch verzoekster noch de advocaat die haar bijstond formuleerde gedurende het gehoor of wanneer hen hiertoe de mogelijkheid werd geboden aan het einde van het gehoor enige opmerking aangaande problemen inzake de vertolking. Verzoekster verklaarde aan het einde van het gehoor integendeel uitdrukkelijk alle vragen en de tolk goed te hebben begrepen (*ibid.*, p. 21). Ook bij aanvang van het tweede gehoor bij het CGVS werd gevraagd of zij de tolk goed begreep en werd verduidelijkt dat zij eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – moest melden (administratief dossier, stuk 4, p.1). Verzoekster en de advocaat die haar bijstond formuleerden gedurende het gehoor geen opmerkingen aangaande de vertolking. Evenmin formuleerden zij enige opmerking in die zin wanneer hen aan het einde van het gehoor daartoe de mogelijkheid werd geboden. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de communicatie en vertolking zowel bij de DVZ als bij het CGVS steeds goed verliep en kunnen geen problemen worden afgeleid. Het *post factum* aanvoeren van vertaalproblemen, na te zijn geconfronteerd met een negatieve beslissing en zonder dit ook maar enigszins *in concreto* uit te werken, is te dezen niet ernstig.

De commissaris-generaal stelt voorts terecht vast dat verzoeksters verklaringen met betrekking tot haar werkzaamheden niet overtuigend zijn daar waar zij (i) geen merken kende van de zaken die zij verkocht en niet wist wie de leveranciers waren of waar de goederen precies vandaan kwamen; (ii) ontwijkend antwoordde op de vragen over titels van boeken die zij het vaakst verkocht en bepaalde boeken die zij niet verkocht. Verzoekster tracht ten onrechte haar onwetendheid te vergoelijken door te stellen dat zij niet in contact kwam met de leveranciers. Van iemand die haar beweerde beroepswerkzaamheden in een boekenwinkel aanhaalt als de oorzaak van haar problemen kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij kan antwoorden op voormelde vragen. Dit alles klemt nog des te meer daar verzoekster, ter verklaring van het voorgaande, verklaringen aflegt die niet kunnen worden gerijmd met haar eerdere verklaringen. In het verzoekschrift ontkent zij uitdrukkelijk dat zij boeken verkocht (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.4). Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS omschreef zij haar taak nochtans als volgt: *“Verkoopster voor schoolgerief: pennen, boeken, ...”* (administratief dossier, stuk 8, p.7). Ook tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde zij dat in de winkel boeken werden verkocht (administratief dossier, stuk 4, p.5).

Voorts legde verzoekster tegenstrijdige verklaringen af omtrent de aanwezigheid van haar baas in de winkel. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde zij dat zij en haar collega, in tegenstelling tot hun baas, wel zouden zijn beschuldigd door te stellen: *“De eigenaar komt niet veel naar de winkel”* (administratief dossier, stuk 8, p.20). Gedurende het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde zij echter dat haar baas dagelijks naar de winkel kwam en deze op vrijdag alleen openhield (administratief dossier, stuk 4, p.5, 9).

Verzoekster legde daarenboven aangaande de problemen die zij zou hebben ondervonden ingevolge haar beroepsactiviteit tegenstrijdige verklaringen af. Zo beweerde zij tijdens het eerste gehoor bij het CGVS dat zowel zijzelf als haar collega werden beschuldigd van het doorspelen van informatie aan de politie en dat haar collega omwille van deze problemen werd vermoord door dezelfde groepering als degene die verzoekster bedreigde. Tevens stelde zij aanvankelijk dat zij dit wist omdat deze groepering haar opbelde om te zeggen dat zij haar collega vermoordden en dat verzoekster ook aan de beurt zou komen (administratief dossier, stuk 8, p.12). Aan het einde van het gehoor verklaarde verzoekster opnieuw dat haar collega en zijzelf beide werden bedreigd van het doorgeven van informatie aan de politie doch stelde zij dat zij wist dat dezelfde groepering haar collega vermoordde door mensen die dit vertelden en preciseerde zij: *“Mensen zeggen veel en van de ene naar de andere. Er is geen bepaalde persoon die ik heb vernomen, van de ene naar de andere werd gezegd”* (*ibid.*, p.20). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS stelde verzoekster dat zij door mensen uit de buurt op de hoogte werd gesteld van de dood van haar collega. Zij stelde niet precies te weten waarom haar collega werd bedreigd en vermoord doch gaf daarbij aan: *“Ze werd niet beschuldigd van samenwerken of klikspaan (...)”*. Vervolgens ontkende zij nogmaals eenduidig dat haar collega omwille van hetzelfde probleem als dat van haar werd gedood. Tevens antwoordde zij ontwijkend op de vragen omtrent de groepering die haar collega zou hebben gedood (administratief dossier, stuk 4, p.8-9). Nergens uit het dossier blijkt dat de

dossierbehandelaar de tegenstrijdigheid omtrent de wijze waarop verzoekster het nieuws van de dood van haar collega zou hebben vernomen reeds tijdens het gehoor zou hebben opgemerkt zodat verzoeksters verwijt dat zij hiermee tijdens het gehoor niet werd geconfronteerd niet dienstig wordt aangevoerd. Verzoekster tracht voorts ten onrechte de voorgaande tegenstrijdigheden te vergoelijken. De voormelde verklaringen zijn niet voor interpretatie vatbaar en laten geenszins ruimte voor de nuancerings die zij *post factum* tracht aan te brengen in het verzoekschrift.

De geloofwaardigheid van verzoeksters relaas wordt bovendien manifest verder ondergraven daar waar zij, zoals de commissaris-generaal met recht motiveert, tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangaande de chronologie van haar relaas. In de vragenlijst verklaarde zij dat zowel het incident waarbij onbekenden een bembom lieten ontploffen aan hun huis als het incident waarbij zij en haar man werden beschoten in hun wagen plaats vonden in 2007 in Musayyib. Slechts nadien, in 2008, zouden zij naar Al-Dora zijn verhuisd (administratief dossier, stuk 16, vragenlijst, p.2). Bij het CGVS beweerde verzoekster dat zij reeds in 2007 verhuisde naar Al-Dora, hield zij voor dat de aanslag met de bembom zou hebben plaatsgevonden in Al-Dora en stelde zij dat ook het schietincident plaatsvond op het ogenblik dat zij reeds in Al-Dora woonden (administratief dossier, stuk 4, p.14, stuk 8, p.3, 17-18). Geconfronteerd met deze vaststellingen kwam zij niet verder dan de loutere bevestiging van haar verklaringen van bij het CGVS, welke de voormelde tegenstrijdigheden niet vermag op te heffen.

Verder brengt verzoekster geen begin van bewijs bij ter staving van haar voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van haar relaas.

Tevens vertoonde zij een kennelijk gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen. Gevraagd wat zij deed om informatie te bekomen over haar actuele situatie, antwoordde zij: *“Deze interesseert mij niet meer. Als ze me zoeken of niet. Dat is hun probleem. Het belangrijkste is dat ik veilig zit hier”* (administratief dossier, stuk 8, p.17). Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling zich zou trachten te informeren of minstens enige interesse zou vertonen omtrent de evolutie van haar problemen en haar situatie in haar land van herkomst. Verzoeksters gebrek aan interesse getuigt geenszins van een ernstige en gegronde vrees voor vervolging in haar hoofde.

Voor zover verzoekster het voorgaande tracht toe te schrijven aan haar medische problemen en meer bepaald aan het feit dat haar medicatie een negatieve impact zou hebben op haar geheugen, dient te worden vastgesteld dat zij zich in deze beperkt tot het uiten van blote en ongefundeerde beweringen. Zij brengt geen medisch attest bij waaruit blijkt dat zij aan geheugenproblemen lijdt en toont, behoudens de algemene bewering dat zij niet goed is in het onthouden van data, evenmin *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze haar beweerde geheugenproblemen haar verklaringen zouden hebben beïnvloed.

Hetgeen voorafgaat volstaat om te besluiten dat verzoeksters vermeende aangevoerde werkzaamheden voor een boekenwinkel niet overtuigen en dientengevolge evenmin de problemen die hieruit beweerdelijk voortvloeien. De door haar neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij haar teeloorgegangene geloofwaardigheid kunnen herstellen. Verzoekster betwist de pertinente en terechte in de bestreden beslissing opgenomen motivering dienaangaande niet; derhalve blijft deze onverminderd overeind en wordt deze door de Raad overgenomen.

Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift op louter algemene wijze stelt dat het sektarische geweld in Irak niet geheel onder controle is, dient te worden vastgesteld dat uit het administratief dossier niet blijkt dat dit een element zou zijn geweest dat haar ertoe aanzette haar land te verlaten. Evenmin maakt zij *in concreto* aannemelijk dat zij op grond hiervan enige vrees voor vervolging dient te hebben.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, *“de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (...)”* en de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

In de bestreden beslissing wordt niet getwijfeld aan haar identiteit en afkomst. Zij is afkomstig van Bagdad en heeft slechts korte tijd in Musayyib gewoond. Naar aanleiding van haar problemen keerde zij terug naar Bagdad. Voor verzoekster is een terugkeer naar Musayyib in Zuid-Irak niet mogelijk. Het wonen in de nabijheid van verwanten en familieleden is belangrijk in de Arabische maatschappij.

Niettegenstaande zij is geboren in Musayyib en daar een tijdje heeft gewoond, heeft zij daar geen verwanten meer wonen. Alleen terugkeren naar Musayyib is geen optie. Verzoekster kan niet rekenen op steun van de familie van haar man en verwijst ter zake naar haar verklaringen bij het CGVS. Zij wordt *de facto* teruggestuurd naar Bagdad wat onaanvaardbaar is. Bovendien is de veiligheidssituatie in Zuid-Irak niet zo stabiel als verweerder voorhoudt. Op heden wordt de aan personen uit Zuid-Irak toegekende subsidiaire beschermingsstatus nog niet ingetrokken wat betekent dat het nog niet 100% veilig is om terug te keren. Amnesty International roept in zijn rapport *'European states must stop forced returns to Iraq'* van 10 november 2010 ook op om geen Iraakse burgers gedwongen terug te sturen naar Irak. De algemene situatie in Irak is op heden nog niet gunstig. Elke dag sterven burgerslachtoffers en niet enkel in de meest woelige gebieden. In het rapport van Amnesty International worden tevens de problemen van teruggestuurde Irakezen aangehaald. Verweerder is blind voor de werkelijkheid. Irak valt niet op te splitsen in veilige en onveilige regio's. In alle provincies sluimert het geweld en loeren terroristische aanslagen om de hoek. Schijnbare stabiliteit is onvoldoende om subsidiaire bescherming te weigeren.

2.4. Verzoekster preciseert in het geheel niet welk artikel van de door haar aangevoerde richtlijn zij *in casu* geschonden acht zodat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd.

Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen aan de grondslag van haar asielrelaas kan dienstig worden verwezen naar de sub 2.2. vastgestelde ongelooftwaardigheid van dit relaas.

Verzoekster stelt ten onrechte dat zij afkomstig is van Bagdad. Zij is geboren in Musayyib (administratief dossier, stuk 8, p.2). Verzoekster verklaarde weliswaar te zijn opgegroeid in Bagdad, doch uit haar verklaringen blijkt dat zij nadien de banden met Musayyib, in het Zuiden van Irak, weer aanhaalde. Zij gaf aan dat zij daar woonde sedert haar huwelijk in 1999 en tot aan de incidenten in 2007 (*ibid.*, p.4). Tevens beschikt zij over een identiteitskaart die werd uitgegeven in Musayyib op 19 juni 2002 (administratief dossier, stuk 16, verklaring, nr.21). Voorts woont haar oom in Musayyib (administratief dossier, stuk 8, p.5). Gelet op deze vaststellingen kan, gelet op haar profiel, wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster over voldoende banden beschikt in en terugkeert naar Musayyib. De commissaris-generaal besloot op basis van de omstandige motivering en de informatie in het dossier (administratief dossier, stuk 20: landeninformatie) met recht dat de veiligheidssituatie aldaar relatief kalm is en dat er voor burgers geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Dit wordt bevestigd in de informatie die door verweerder bij de nota wordt gevoegd en die dateert van 20 december 2010 (rechtsplegingdossier, stuk 5, bijlage 1). Verzoekster voert geen afdoende elementen aan die in haar hoofde zouden wijzen op het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Uit de bij het verzoekschrift gevoegde informatie kan geenszins worden afgeleid dat de situatie in Musayyib zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (rechtsplegingsdossier, stuk 1).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS